

De jongerengarantie in Vlaanderen: een eerste externe evaluatie

Desiere, S., van Dessel, A., Coomans, S., & Struyven, L. (2017). *Externe evaluatie van de Vlaamse jongerengarantie in het kader van het Europese jongerengarantieplan*. Leuven: HIVA – KU Leuven.

De Europese jongerengarantie stelt als doel een kwaliteitsvolle baan, opleiding of stage aan te bieden aan elke jongere onder de 25 jaar binnen de vier maanden na het afstuderen of het (her)betreden van de arbeidsmarkt. Deze Europese aanbeveling, gelanceerd in 2013, werd ook in Vlaanderen aangegrepen om het beleid inzake jeugdwerkloosheid, en in het bijzonder voor de NEET-jongeren (Not in Employment, Education, or Training), verder te versterken. Deze studie is de eerste die het effect van de jongerengarantie op het Vlaamse beleid evalueert op basis van een combinatie van kwantitatieve en kwalitatieve methoden.

mate de VDAB erin slaagt alle NEET's onder de 25 jaar binnen de vier maanden te bereiken met een gepast aanbod. Ten tweede gaan we – op basis van casestudies in Antwerpen, Gent en Limburg – dieper in op acties geïmplementeerd op lokaal niveau en onderstrepen we het belang van transversale samenwerkingen voor een succesvolle implementatie van de jongerengarantie.

In juni 2016 publiceerde Over.Werk een themanummer over de jongerengarantie, waarin werd ingegaan op de Europese dimensie van de jongerengarantie (Baudru, 2016; Struyven & Coomans, 2016), een overzicht werd gegeven van de acties van de VDAB (Philips, 2016), het monitoringssysteem werd toegelicht (Holderbeke & Sanders, 2016) en de heterogeniteit van de NEET's werd benadrukt (Scholiers & Herremans, 2016). Bovendien kregen verschillende middenveldorganisaties en jongerenpartijen de kans hun visie uiteen te zetten over de jongerengarantie.

Nu, precies één jaar later, geven we een eerste stand van zaken met betrekking tot de implementatie van de jongerengarantie in Vlaanderen. Op basis van een recent afgerond VIONA-onderzoek gaan we dieper in op twee aspecten van de jongerengarantie. Ten eerste, evalueren we in welke

Van een Europese aanbeveling tot (Vlaams) beleid

In de strijd tegen de jeugdwerkloosheid lanceerde de Europese Commissie in 2013 de jongerengarantie, die ze als volgt formuleerde: “All young people under the age of 25 years should receive a good-quality offer of employment, continued education, an apprenticeship or a traineeship within a period of four months of becoming unemployed or leaving formal education.” (European Council, 2013). Bovendien werden via het Youth Employment Initiative (YEI) extra Europese middelen vrijgemaakt voor regio's waar de jeugdwerkloosheid hoog is, waar onder meer het Brussels Hoofdstedelijk Gewest op intekende.

Al snel werd deze Europese aanbeveling in de meeste Europese lidstaten omgezet in nationaal of regionaal beleid. In Vlaanderen werd ervoor gekozen om de jongerengarantie te laten implementeren door de VDAB en om de bestaande actieplannen

verder te verfijnen en te optimaliseren met als argument dat Vlaanderen (in tegenstelling tot sommige andere Europese regio's) reeds kan buigen op een lange traditie met betrekking tot de focus op jeugdwerkloosheid. Onder meer het Jeugdwerkplan uit 2008 en de WIJ-tenders (Werkinleving voor Jongeren) zijn treffende voorbeelden van deze traditie.

Het belangrijkste, concrete effect van de jongerengarantie was het verlagen van de termijn waarop de VDAB tracht hooggeschoolde werkzoekende jongeren een eerste maal te bereiken. Om de Europese doelstellingen te behalen werd beslist ook hooggeschoolden, en niet langer enkel laag- en middengeschoolden, binnen de vier maanden te bereiken via persoonlijke dienstverlening. Buiten deze operationele wijziging, lijkt het er echter op dat de Europese aanbeveling in Vlaanderen niet geleid heeft tot (veel) bijkomende initiatieven noch

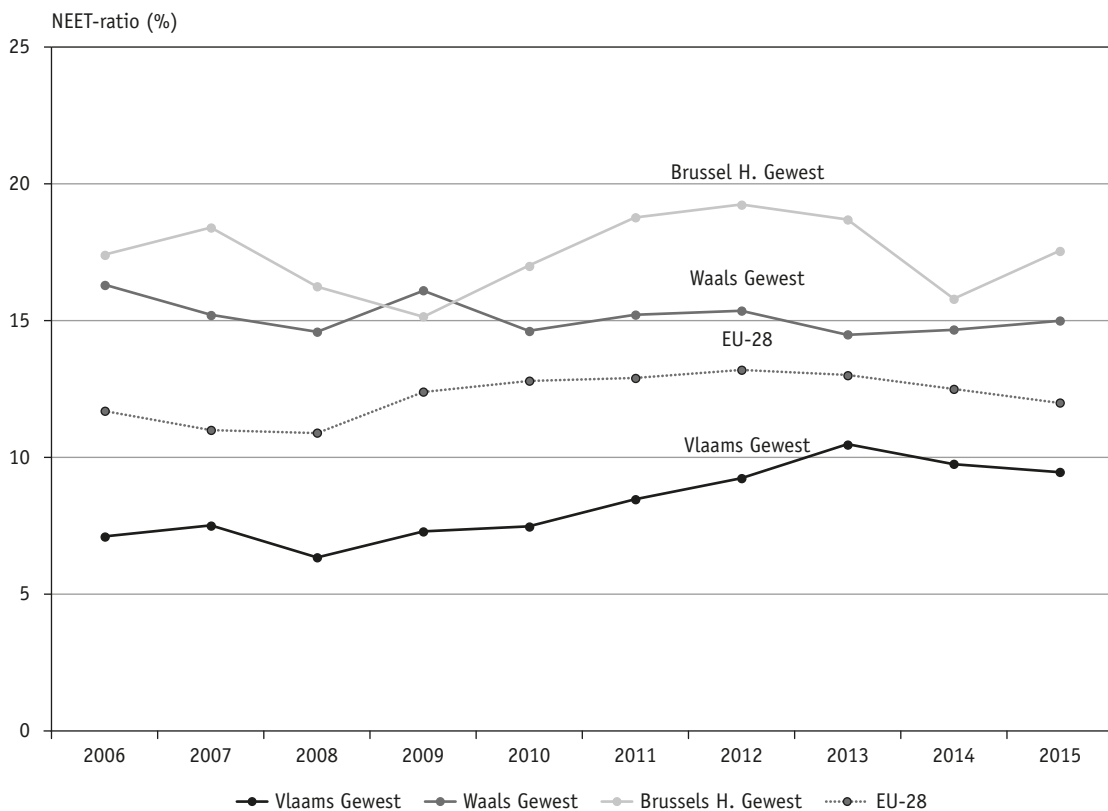
dat er extra middelen werden vrijgemaakt voor het begeleiden van jongeren. Wel dient gezegd dat acties tegen jeugdwerkloosheid al langer een prioriteit zijn voor de VDAB. De jongerengarantie, ook in Vlaanderen, heeft alvast geholpen om de jeugdwerkloosheid en de problematiek van de NEET's hoog op de (politieke) agenda te houden. Maar de uiteindelijke toets voor het beleid is of er ook meer jongeren zijn geholpen om een nieuwe start te maken en uiteindelijk een perspectievolle baan vinden.

Een succesvolle implementatie? Enkele cijfers

Een kwantitatieve evaluatie van de implementatie van de jongerengarantie door de VDAB kan op basis van twee statistieken: (1) welk deel van

Figuur 1.

NEET-ratio sinds 2006 in de drie gewesten en de EU

Bron: Eigen verwerking op basis van geaggregeerde gegevens van de LFS, beschikbaar op de website van Steunpunt Werk

de NEET's worden bereikt door de VDAB en (2) ontvangen de jongeren geregistreerd bij de VDAB een gepast aanbod binnen de vier maanden? Op langere termijn kan eveneens worden geëvalueerd of jongeren ook daadwerkelijk nog aan het werk zijn zes, twaalf en achttien maanden na uitstroom bij de VDAB. Dit laatste was binnen dit onderzoek nog niet mogelijk. Alvoers op de twee vragen in te gaan, bespreken we kort de evolutie van het aantal NEET's in Vlaanderen.

NEET's in Vlaanderen

Cijfers van de Labour Force Survey (LFS of EAK) geven aan dat in 2015 9,5% van de Vlaamse jongeren tussen de 15 en de 25 jaar NEET is, waarmee Vlaanderen bij de Europese middenmotors hoort (EU-gemiddelde: 12,0%). In absolute cijfers betekent dit dat in 2015 ongeveer 70 000 jongeren tussen de 15 en 25 jaar geen onderwijs volgden noch werkten of een stage liepen. Niet verassend blijkt uit een analyse van deze cijfers door Steunpunt Werk dat laaggeschoolden, jongeren van buitenlandse origine en jongeren met een handicap veel meer kans maken om tot de NEET's te behoren (Scholiers & Herremans, 2016).

Figuur 1 geeft de evolutie van de NEET-ratio in Vlaanderen ten opzichte van de andere twee gewesten en het Europese gemiddelde.¹ Opvallend is dat de NEET-ratio in Vlaanderen sterk is gestegen sinds 2008 (van 6,3% tot 9,5%), terwijl de NEET-ratio in de andere gewesten en de EU-28 wel hoger ligt, maar de laatste jaren minder sterk is gestegen dan in Vlaanderen.

Welk aandeel van de NEET's wordt bereikt door de VDAB?

Hoewel de jongerengarantie expliciet geldt voor elke NEET, kan de VDAB in de praktijk enkel een aanbod op maat voorzien voor NEET's geregistreerd bij de VDAB. Een eerste stap in de evaluatie van de jongerengarantie is daarom het schatten van het aandeel van de NEET's bereikt door de VDAB (zie de recente studie van de Europese Commissie (2016) voor een gelijkaardige oefening binnen een Europees perspectief).

Goede cijfers met betrekking tot het aantal NEET's bereikt door de VDAB ten opzichte van de totale populatie NEET's zijn echter schaars. Er is immers weinig tot geen informatie beschikbaar over het aantal niet-geregistreerde NEET's. Een diepgaande studie van Tempora wijst uit dat ongeveer een derde van de NEET's in Antwerpen niet gekend is bij de VDAB of het OCMW (Desseyn & Hoefnagels, 2015). Statistieken op basis van de LFS suggereren dat het aantal NEET's toeneemt, terwijl het aantal werkzoekenden stagneert (figuur 2). Dit kan erop wijzen dat het aantal jongeren dat niet geregistreerd is bij de VDAB de laatste jaren toeneemt. Administratieve gegevens van de VDAB lijken deze trend te bevestigen: het aantal geregistreerde werkzoekenden tussen 15 en 25 jaar varieert tussen de 40 000 en 50 000 in de laatste 10 jaar, terwijl het totaal aantal jongeren in deze leeftijdsgroep de laatste jaren is toegenomen.²

Het lijkt dus alsof de groep van inactieve jongeren, niet geregistreerd bij de VDAB, stijgt. Dit vraagt bijkomend onderzoek. Een dergelijke trend vereist immers bijkomende inspanningen van de VDAB en partners om niet-geregistreerde jongeren actief op te zoeken.

Voor de evaluatie van de jongerengarantie heeft deze vaststelling als consequentie dat, zelfs wanneer de VDAB alle geregistreerde jongeren adequaat zou begeleiden, de grote groep van niet-geregistreerde jongeren nog steeds geen gepaste begeleiding krijgt. Bovendien is het erg waarschijnlijk dat niet-geregistreerde jongeren verder van de arbeidsmarkt af staan en daardoor meer nood hebben aan ondersteuning dan geregistreerde jongeren. Ten slotte, impliceert dit dat het beleid van de VDAB moeilijk te evalueren is. Indien de VDAB erin slaagt meer geregistreerde jongeren binnen de vier maanden te bereiken, kan dit er immers op wijzen dat de dienstverlening is verbeterd (positieve evaluatie) of dat de VDAB de meer kwetsbare jongeren niet langer bereikt (negatieve evaluatie).

Ontvangen geregistreerde jongeren een gepast aanbod binnen de vier maanden?

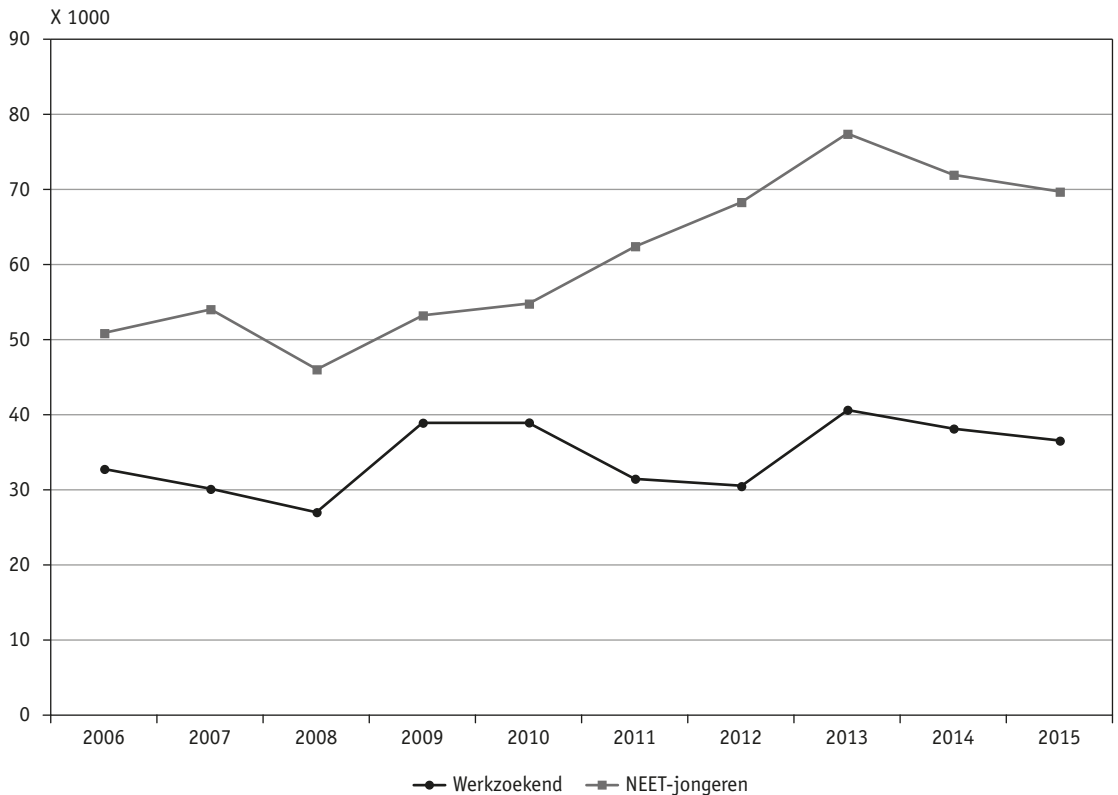
De VDAB evalueert de jongerengarantie door na te gaan welke dienstverlening geregistreerde jongeren ontvangen binnen de vier maanden na instroom

(Holderbeke & Sanders, 2016). Ze evalueren daarbij voor welk aandeel van de jongeren de dienstverlening is ingeschat en welk aandeel doorstroomt naar een extra opleiding ('competentieversterking') of uitstroomt uit de werkloosheid. Binnen deze laatste categorie wordt zowel uitstroom naar werk, als uitstroom richting onderwijs en uitstroom om onbekende redenen als een positief resultaat beschouwd.

Op basis van deze methode wordt in jaarverslagen en bij parlementaire vragen typisch gerapporteerd dat de VDAB ongeveer 90% van de jongeren bereikt met een gepast aanbod binnen de vier maanden. Deze positieve cijfers moeten echter sterk worden genuanceerd. De definitie van de VDAB met betrekking tot de jongerengarantie is minder strikt dan de Europese definitie. Zo rekent de VDAB

'het inschatten van de nood aan dienstverlening' bij een kwaliteitsvol aanbod. Volgens de Europese aanbeveling is dergelijke dienstverlening erg zinvol, maar slechts een eerste intermediaire stap. Voor Europa tellen enkel 'competentieversterking' en 'doorstroom naar werk/onderwijs' mee voor de jongerengarantie. Daarnaast worden door de VDAB jongeren die om 'andere redenen' uitstromen uit de werkloosheid binnen de vier maanden ook meegeteld binnen de jongerengarantie. Van deze jongeren weten we niet waarom ze niet langer geregistreerd zijn bij de VDAB. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat deze jongeren zijn doorgestroomd naar werk of opleiding. Zo stroomde ongeveer 10% van de laaggeschoolde jongeren, ingestroomd tussen december 2014 en november 2015, uit de werkloosheid om 'andere redenen', terwijl dit bij de hooggeschoolden slechts 2% is (Holderbeke & Sanders,

Figuur 2.
Aantal NEET's en werkzoekende jongeren in Vlaanderen sinds 2006

Bron: Eigen verwerking op basis van geaggregeerde gegevens van de LFS, beschikbaar op de website van Steunpunt Werk

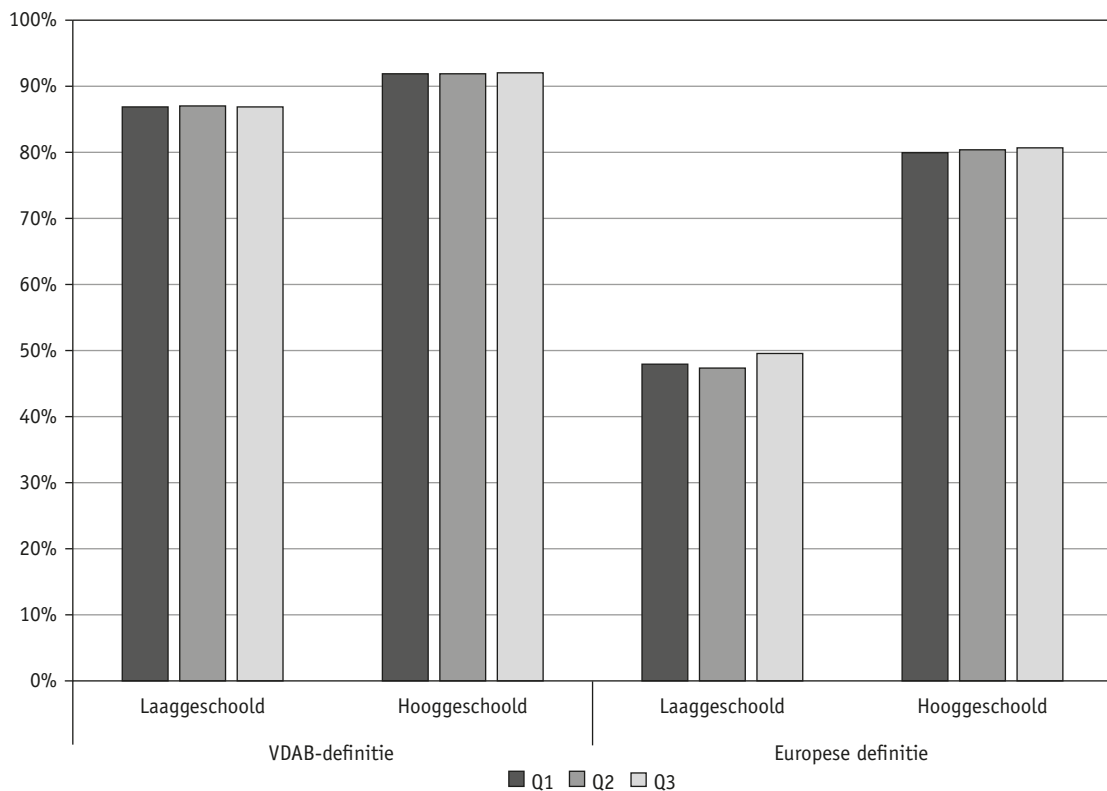
2016). Wellicht heeft een belangrijk deel van deze laaggeschoolde jongeren de zoektocht naar werk opgegeven en zijn deze jongeren niet langer actief op de arbeidsmarkt. Bijgevolg zouden ze niet mogen worden beschouwd als een positief resultaat.

Figuur 3 geeft voor de eerste drie kwartalen van 2016 aan welk percentage jongeren een kwaliteitsvol aanbod kreeg binnen de vier maanden. We geven de cijfers voor zowel laag- als hooggeschoolden, en vergelijken de VDAB-definitie van de jongerengarantie met de Europese definitie. Ten eerste zien we dat er zo goed als geen verschil is

tussen de kwartalen. Ten tweede valt op dat de resultaten sterk verschillen naargelang de VDAB-definitie of Europese definitie van de jongerengarantie wordt gebruikt. Wanneer de VDAB-definitie wordt gevolgd, bereikt de jongerengarantie ongeveer 90 procent van de jongeren en is er slechts een klein verschil tussen laag- en hooggeschoolden. Volgens de Europese definitie van de jongerengarantie wordt daarentegen ongeveer 80 procent van de hooggeschoolden en slechts 45 procent van de laaggeschoolden bereikt. Het verschil tussen de Europese en de VDAB-definitie is dus voornamelijk van belang voor de laaggeschoolden. Deze groep

Figuur 3.

Welk aandeel van de jongeren kreeg een 'kwaliteitsvol' aanbod binnen de vier maanden in de eerste drie kwartalen van 2016?

Noten: Resultaten per kwartaal slaan op de dienstverlening gedurende het jaar voorafgaand aan dit kwartaal voor jongeren die minstens al vier maanden geregistreerd zijn bij de VDAB. Met andere woorden, het eerste kwartaal van 2016 (afgesloten op 31 maart) analyseert de dienstverlening naar jongeren ingestroomd tussen december 2014 en november 2015, terwijl de resultaten voor het derde kwartaal van 2016 gebaseerd zijn op jongeren ingestroomd tussen juni 2015 en mei 2016. Zie het rapport voor meer details.

Bron: Eigen verwerking op basis van administratieve gegevens van de VDAB.

jongeren wordt immers veel vaker bereikt via 'persoonlijke dienstverlening' binnen de vier maanden en stroomt ook vaker uit de werkloosheid om 'andere redenen' dan de hooggeschoolden. Deze twee elementen vallen volgens de VDAB-definitie wel en volgens de Europese definitie niet onder de jongerengarantie.

Lokale samenwerking

Implementatie van de jongerengarantie vraagt een doorgedreven samenwerking tussen de verschillende lokale stakeholders (VDAB, OCMW, lokale besturen en andere lokale partners met een focus op jongeren). Zeker voor het succesvol begeleiden van de 'moeilijkere' NEET-groepen is het belangrijk de lokale context en arbeidsmarkt goed te kennen. Europa benadrukt eveneens het belang van transversale samenwerkingen en verwijst dikwijls naar Finland waar hier sterk op wordt ingezet.

Om de implementatie van de jongerengarantie ook op een meer kwalitatieve manier te evalueren, gingen we na welke samenwerkingen er bestaan en eventueel verder werden uitgebouwd met het oog op het realiseren van de jongerengarantie. Op basis van casestudies in Antwerpen, Gent en Limburg werden deze samenwerkingen onder de loep genomen.

In de drie cases onderscheiden we drie types aan acties: (1) preventieve acties, (2) curatieve acties en (3) nazorg. Zonder deze acties op zich te evalueren, gingen we na welke samenwerkingen noodzakelijk zijn om deze acties te realiseren, waarbij we focussten op de curatieve acties. Een deel van de preventieve acties – naast een aantal acties van de VDAB gericht op het informeren van leerkrachten – wordt immers gecoördineerd door de scholen zelf, die we niet bevroegen. Nazorg bundelt alle acties die jongeren verder begeleiden nadat zij werk hebben gevonden. We stelden echter vast dat geen van de actoren die van belang zijn bij het realiseren van deze actie, met name de VDAB en de werkgevers, nazorg als een prioriteit beschouwt. Eveneens opvallend is dat de meeste acties zich richten naar laag- en middengeschoolde jongeren, terwijl het aanbod voor hooggeschoolden veel beperkter is.

Curatieve acties begeleiden NEET's naar werk. Van de zes geïdentificeerde acties, zijn er drie acties

waar sterk op wordt ingezet: (1) het intensief begeleiden van jongeren, (2) het aanbieden van stages en (3) Vindplaatsgericht werken. De andere geïdentificeerde acties – opleidingen, trajecten voor ondernemerschap en opbouwen van netwerken – bereiken minder jongeren, of hangen sterk samen met intensieve begeleiding van jongeren (dat wil zeggen opleidingen).

Het intensief begeleiden van jongeren is een eerste prominente curatieve actie, waar zowel de VDAB, en haar (tender) partners, als het OCMW op inzetten. Elk van de actoren heeft zijn eigen dienstverlening, die gedeeltelijk werkt met een andere doelgroep en waarvan de werking tot op zekere hoogte complementair is. Beide actoren gaven in alle cases aan dat de operationele samenwerking (dat wil zeggen uitwisselen van informatie, doorverwijzen cliënten naar werking van de andere actor, enzovoort) vrij vlot verliep. Deze bevinding is in tegenstelling tot eerder onderzoek rond samenwerkingen tussen OCMW's en de VDAB, waarin werd vastgesteld dat deze samenwerking niet steeds vlot liep (Van Mellaert, Kuppens, & Struyven, 2012). Een mogelijke verklaring is dat ons onderzoek focust op grootsteden, terwijl het vorig onderzoek plaatsvond in minder stedelijke gebieden, waar zowel het OCMW als de VDAB-diensten kleiner zijn en waar nog niet veel initiatief aanwezig was.

Het aanbieden van stages als een eerste werkervaring is een tweede curatieve actie waar sterk wordt op ingezet. Opnieuw spelen de OCMW's en de VDAB een belangrijke rol, en is samenwerking tussen deze actoren belangrijk, voornamelijk in het kader van een warme overdracht van een Artikel 60 tewerkstelling naar een reguliere tewerkstelling. We stelden vast dat zowel het OCMW (voor Artikel 60 tewerkstellingen) als de VDAB via de IBO's/BIO's (individuele beroepsopleiding, beroepsinlevingsovereenkomst) sterk inzetten op werkplekieren, en dat onder meer de IBO's positief worden geëvalueerd door de VDAB. Het verder promoten van werkplekieren en het overtuigen van werkgevers om deze plaatsen aan te bieden blijft wel een belangrijk aandachtspunt.

Vindplaatsgericht werken, ten slotte, is een derde belangrijke curatieve actie, waarbij actief op zoek wordt gegaan naar jongeren die niet gekend zijn bij de bevoegde diensten. Het is opvallend dat zowel

in Antwerpen als in Gent dit soort acties sterk werd en wordt gecoördineerd vanuit het stadsbestuur, terwijl de OCMW's en VDAB hier veel minder op lijken in te zetten.

Voor het realiseren van deze curatieve acties zijn overlegplatforms tussen de verschillende actoren van essentieel belang. Zowel in Antwerpen als in Gent bestaan er enerzijds de meer formele top-down overlegstructuren tussen de officiële spelers en anderzijds bredere overlegfora waar meerdere actoren een rol spelen en er eerder bottom-up wordt gewerkt. De formele structuren zijn vastgelegd door middel van convenanten tussen de VDAB, het OCMW en de stad. Hierdoor wordt onder meer regelmatig overleg tussen deze drie belangrijke actoren gefaciliteerd. Deze structuren laten toe om acties te stroomlijnen, zowel op strategisch als operationeel vlak, en hebben in dat opzicht – ondanks verschillen in visie en bevoegdheid – een meerwaarde. Deze structuren laten echter niet toe om ook andere, vaak kleinere, actoren een rol te laten spelen. Om deze actoren ook een stem te geven proberen Gent – via Gent, Stad in Werking – en Antwerpen – via het stakeholdersforum – hen te betrekken bij het beleid. Dergelijke overlegplatforms zijn iets flexibeler, waardoor er wellicht meer mogelijkheden zijn om te experimenteren met nieuwe initiatieven. Zeker bij Gent, Stad in Werking zien we dat een aantal nieuwe acties, die initieel binnen dit kader werden uitgewerkt, later zijn opgenomen in de reguliere werking van de VDAB of de stad. In Antwerpen blijft het voorlopig meer zoeken naar de rol en functie van het stakeholdersforum, hoewel het er wel al toe heeft geleid dat de verschillende stakeholders elkaars werking iets beter kennen.

Conclusie en beleidsaanbevelingen

De strijd tegen jeugdwerkloosheid en het bereiken en begeleiden van NEET's staat hoog op de agenda, zowel op het Vlaams als lokaal niveau. Hoewel de jongerengarantie op zichzelf niet geleid heeft tot extra middelen en acties voor jongeren, draagt deze Europese aanbeveling wel verder bij tot het sensibiliseren van beleidsmakers over het belang van een goede ondersteuning van deze doelgroep. Op een aantal punten is er echter nog verbetering mogelijk. Hier bespreken we drie aandachtspunten:

(1) het bereik van NEET's, (2) de monitoring van de jongerengarantie en (3) samenwerkingen op lokaal niveau.

We stelden vast dat de VDAB veel jongeren niet bereikt. Ten eerste gaat dit om jongeren die niet geregistreerd zijn bij de VDAB en daardoor geen aanbod op maat aangeboden krijgen. De cijfers suggereren dat het aantal niet-geregistreerde NEET's in Vlaanderen de afgelopen jaren is toegenomen. Dit vraagt bijkomend onderzoek om enerzijds deze trend al dan niet te bevestigen en anderzijds deze daling in het bereik door VDAB te verklaren. In het kader van het plan 'Samen tegen Schooluitval' wordt momenteel verder ingezet op het koppelen van de datasets van onderwijs en VDAB, waardoor jongeren die zich niet registreren bij de VDAB toch kunnen worden gecontacteerd. Dit is zeker een stap in de juiste richting, maar registratie alleen is niet voldoende voor het succesvol bereiken van deze jongeren. De piste om te experimenteren met alternatieve methodes om deze jongeren te bereiken (zowel qua kanaal als qua inhoud), die momenteel op tafel ligt, lijkt interessant. Daarnaast zal vindplaatsgericht werken van groot belang blijven om een deel van de jongeren te bereiken. Vindplaatsgericht werken lijkt momenteel echter onder druk te staan en bovendien is het niet duidelijk of het lokale bestuur dan wel de VDAB hierin de leiding neemt. Ten tweede werd herhaaldelijk aangehaald dat een deel van de geregistreerde jongeren evenmin wordt bereikt door de VDAB in de zin dat ze niet ingaan op de uitnodigingen en dienstverlening van de VDAB. Elk van deze hardnekkige fenomenen – moeilijk bereik, niet komen opdagen, uitval, vindplaatsgericht jongeren bereiken – verdient meer intern en extern onderzoek.

Het opvolgen van de implementatie van de jongerengarantie vereist een adequaat meetinstrument. De VDAB-dataset bevat voldoende informatie om de jongerengarantie effectief op te volgen, maar het meetinstrument kan op een aantal punten nog worden verfijnd. Het belangrijkste punt is dat de VDAB de jongerengarantie minder strikt definieert dan de Europese Commissie. De VDAB telt 'persoonlijke dienstverlening' mee, terwijl de Europese definitie enkel jobs en stages meetelt onder de jongerengarantie. De striktere Europese definitie heeft als nadeel dat veel vormen van VDAB-begeleiding niet meetellen, terwijl de VDAB-definitie te algemeen

is en ook dienstverlening meetelt die weinig intensief is. Daarnaast telt de VDAB ook uitstroom uit werkloosheid binnen de vier maanden om 'andere/onbekende redenen' mee. Vaak gaat het hier echter niet om duurzame uitstroom naar werk of onderwijs. Door dit verschil in definities worden volgens de VDAB negen op de tien jongeren binnen de vier maanden bereikt, terwijl volgens de Europese definities eerder vijf op tien jongeren tijdig wordt bereikt. Door deze hoge score volgens de VDAB-definitie lijkt het alsof er geen ruimte meer is voor verbetering. Het lijkt daarom aangewezen om de VDAB-definitie te verscherpen en meer in lijn te brengen met de Europese definitie. Een tweede punt is dat deze cijfers enkel slaan op jongeren geregistreerd bij de VDAB. Hierdoor zijn niet-geregistreerde jongeren – die wel onder de jongerengarantie vallen – onvoldoende zichtbaar in de statistieken. Het is daarom aan te raden steeds een schatting te rapporteren in parlementaire vragen en in jaarverslagen van het aantal NEET-jongeren dat niet wordt bereikt, zodat tijdig kan worden ingegrepen wanneer de VDAB minder NEET's bereikt en het belang van acties zoals Vindplaatsgericht werken wordt benadrukt.

Een vlotte samenwerking tussen alle lokale actoren op het terrein laat toe om op een efficiënte manier alle NEET's te ondersteunen en begeleiden. Momenteel wordt deze samenwerking onder meer gerealiseerd dankzij de convenanten tussen de VDAB, OCMW en lokale besturen. Op deze samenwerking kan verder worden gebouwd om de capaciteit te verhogen, nieuwe doelgroepen te bereiken (waaronder niet-geregistreerde jongeren, geregistreerde hogeschoolden) en innovatieve acties (financieel) te ondersteunen. Naast deze formele samenwerkingen is er eveneens nood aan brede fora, waar meerdere stakeholders een inbreng kunnen doen, en waar er ruimte is om te experimenteren met innovatievere projecten, die – bij succes – kunnen worden geïntegreerd in de reguliere werking. Het lokale bestuur (eerder dan de VDAB) dient dit proces te faciliteren en bottom-up processen te ondersteunen.

Sam Desiere
Ludo Struyven
HIVA – KU Leuven

Noten

1. Deze cijfers moeten me de nodige omzichtigheid worden geïnterpreteerd. De LFS survey bevaart dan wel 90 000 individuen in België, maar daarvan waren er in 2015 slechts 500 NEET's tussen 15 en 25 jaar in Vlaanderen. Dit komt doordat NEET's slechts ongeveer 1% van de Vlaamse bevolking vertegenwoordigen, en dus in een random sample van de bevolking met ongeveer deze frequentie voorkomen. Hierdoor zijn onder meer schattingen van het aantal NEET's per provincie of gemeente niet betrouwbaar.
2. Zie figuur 1.7 in het rapport voor meer informatie over deze cijfers.

Bibliografie

- Baudru, B. (2016). De jeugd een toekomst bieden: de voorname prioriteit van de Europese Unie en haar lidstaten. *Over.Werk. Tijdschrift van het Steunpunt Werk*, 26(1), 10-12. Leuven: Steunpunt Werk / Uitgeverij Acco.
- Desseyn, J., & Hoefnagels, K. (2015). NEET-jongeren in Antwerpen. Een kwantitatief en kwalitatief onderzoek over NEET in de stad. *Over.Werk. Tijdschrift van het Steunpunt Werk*, 25(4), 97-103. Leuven: Steunpunt Werk / Uitgeverij Acco.
- European Commission. (2016). *The Youth Guarantee and Youth Employment Initiative three years on* (Country Report). Brussels: European Commission.
- European Council. (2013). *Council Recommendation of 22 April 2013 on establishing a Youth Guarantee*. Geraadpleegd via: [http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32013H0426\(01\)&from=EN](http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32013H0426(01)&from=EN).
- Holderbeke, F., & Sanders, D. (2016). Dienstverlening voor werkzoekende jongeren en de monitoring in het kader van de jongerengarantie. *Over.Werk. Tijdschrift van het Steunpunt Werk*, 26(1), 22-27. Leuven: Steunpunt Werk / Uitgeverij Acco.
- Philips, J. (2016). De jongerengarantie en het Vlaamse werkgelegenheidsbeleid: een overzicht van de huidige initiatieven. *Over.Werk. Tijdschrift van het Steunpunt Werk*, 26(1), 13-21. Leuven: Steunpunt Werk / Uitgeverij Acco.
- Scholiers, B., & Herremans, W. (2016). Wel jong, niet NEET. Een analyse van de NEET-jongeren in Vlaanderen. *Over.Werk. Tijdschrift van het Steunpunt Werk*, 26(1), 82-91. Leuven: Steunpunt Werk / Uitgeverij Acco.
- Struyven, L., & Coomans, S. (2016). Waar Europa de mosterd haalde voor de jongerengarantie. *Over.Werk. Tijdschrift van het Steunpunt Werk*, 26(1), 66-73. Leuven: Steunpunt Werk / Uitgeverij Acco.
- Van Mellaert, L., Kuppens, J., & Struyven, L. (2012). *Samenwerking op (de) proef: Procesevaluatie van fase 2 van de proeftuinen voor samenwerking tussen de VDAB en de OCMW's in Vlaanderen*. Leuven: HIVA – KU Leuven.